

Vanhat Ketut inkojen jalanjäljissä 4.-16.2.2013

Vanhojen Kettujen juhluvuoden matka suuntautui tällä kertaa Peruun. Lienevätkö Ketut pelänneet reitillä olevia korkeita paikkoja, 12 tunnin lentoa, vai matkan suhteellisen korkeaa hintaa, kun meitä lähtijöitä oli lopulta tusinan verran.

Matka alkoi kello viisi aamulla Helsinki Vantaalta, josta lennettiin Amsterdamiin. Siellä parin tunnin odotus ja siirtyminen Liman koneeseen. Edessä oli 12 tunnin lento. Se kieltämättä vähän hirvitti. Onneksi Kelmin (KLM) koneessa oli ajateltu matkustajiaakin ja penkkien väli oli niin suuri, ettei tarvinnut istua polvet suussa. Sellaisiakin kokemuksia nimittäin on. KLM:n henkilökunta piti meistä matkustajista hyvän huolen ja tarjosivat matkalla usean aterian ja väliaterian.

Loppujen lopuksi meitä matkalaisia oli siis opas mukaan lukien 12. Mukavan pieni ja helposti hallittava ryhmä. Kettuporukkaan oli jouduttu ottamaan muutama ulkopuolinen jäsen, kun kettuja ei ollut ilmoittautunut matkalle riittävästi. Ulkopuoliset tulivat jo lentomatkoilla hyväksytyksi ”sisäpiiriin”, kun olivat niin laatutuumaisia ja kokeneita matkailijoita.

Saavuimme Limaan, Perun pääkaupunkiin illan jo pimetessä. Olimme tulleet Suomen talvesta Perun rannikon kesään. Lämpömittari näytti vielä illalla lähes kolmeakymmentä lämpöastetta.

Vietimme Limassa vain yhden yön seudun. Seuraavana aamuna lensimme lähellä Brasilian rajaa sijaitsevalle sademetsäalueelle. Lento kesti pari tuntia ts, ylitimme Perun valtion länsi-itä suunnassa. Jos oli ollut Limassa lämmin, oli matkanpäässämme Puerto Maltonadossa kosteaa ja hiostavan kuumaa. Lentokenttä oli viidakossa, keskellä ei mitään ja sen kiitoradan pinta oli niin epätasainen , että luulimme, että koneemme hojeltuu pois kiitoradalta. Onneksi kapteeni oli ilmeisesti laskeutunut Puerto Maltonadoon ennenkin ja osasi kangeta koneen takaisin kiitoradalle. Lentokentältä meidät kuljettiin jokivarteen paikalliseen satamaan, josta matka jatkui moottoriveneellä seuraavaan yöpymispaikkaan, Inka Terraan.

Inka Terra oli eräänlainen ”mökkikylä” : sademetsään oli rakennettu olkikattoisia majoja, joiden seinät olivat hyttysverkon näköistä rautaverkkoa. Vain nukkuma- ja saniteettitilat saattoi eristää ts. Niihin sai näkösuojan , mutta ei äänisuojaa. Joku ryhmästämme huomauttikin , ettei täällä kannata ruveta ratkomaan perheriitoja, koska sen kuulee koko kylä. Vielä samana iltana lähdimme pilkkopimeälle joelle katsomaan alligaattoreita. Valonheittimemme valokeilaan osui vain yksi pienikokoinen. Se oli käynyt nukkumaan joenpenkalle. Jokipurjehdus Amazonin sivujoella oli jo sinänsä elämys. Tropiikin yö on sysimusta, enkä ole missään nähnyt niin kirkasta tähtitaivasta.

Seuraavana päivänä uhkarohkeimmat kävelivät riippusiltoja myöten 30 metristen puiden latvoissa . Se oli kuulemma elämys. Minä en voi sanoa siitä mitään, kun pysyin tiukasti maan kamaralla.

Seuraavana päivänä lensimme sitten lähes tuhannen kilometrin päässä sijaitsevaan Inkojen pääkaupunkiin Cuscoon. Heti laskeuduttuamme huomasimme, että kaupunki on korkealla, yli 3000 metrissä, ja ilma on siellä ohuempaa. Oli vedettävä ilmaa keuhkoihin kunnolla, että happea tuli riittävästi. Hotellissamme oli vakiovarusteena happilaitteet, joista moni meistä, minä mukaan lukien, kävi hengittämässä ”rikkaampaa ”happea. Vähähappinen ilma aiheutti vähän höntin olon ja lievää pään jomotusta, joka helpottui happea hengittämällä.

Sitten olikin vuorossa matkan pääkohde, Inkojen pyhä kaupunki Machupicchu. Kaupunki ns. Löydettiin ja kaivettiin esiin vuoren huipulta, viidakon kätköistä 1900-luvun alussa. Virallisesti Machupicchun löytäjänä pidetään amerikkalaista Hiram Binghamia. Bingham vakuutteli vuosikymmeniä, ettei kaupungista löytynyt mitään arvokasta. Vasta viime vuosina hänen jälkeläisensä ovat myöntäneet, että Hiram Bingham kuljetti tuhansia mittaamattoman arvokkaita Inka-aarteita Yhdysvaltoihin. Nyt neuvotellaan näiden esineiden palauttamisesta Peruun.

Pääsemisemme Machupicchuun ja takaisin oli hiuskarvan varassa. Vuorella olevaan pyhään kaupunkiin ei mene maantietä, vaan ainoastaan kapea rautatie joka kulkee suurimman osan matkaa pitkin jokivartta. Ne pari päivää kun olimme Machupicchussa satoi aika ajoon ankarasti ja joki alkoi tulvia. Lähdimme Cuscosta Machupicchuun aikaisin aamulla ja pääsimme perille ilman vaikeuksia. Seuraavat junavuorot sen sijaan peruutettiin. Kun sitten seuraavana päivänä menimme Inkojen pyhään kaupunkiin siellä oli normaalin valtavan tungoksen sijaan suorastaan autiota. Paluumatkalla meillä oli myös tuuria. Pääsimme Cuscoon ja sen jälkeen rautatieliikenne lopetettiin ja ihmisiä ruvettiin kuljettamaan pois Machupicchusta helikoptereilla.

Seuraavana päivänä oli vuorossa matkan toinen pääkohde Titicaca-järvi. Järven rannalla on Punon kaupunki johon matkasimme pikkubusilla. Matka kesti noin kahdeksan tuntia. Matka oli yli 300 kilometriä. Titicaca-järvi on yksi Inkojen pyhistä paikoista. Kun Espanjalaiset tulivat valloittamaan Perua, pakeni osa paikallista väkeä Titicaca-järvelle ja rupesi rakentamaan ”kelluvia saaria” asuinpaikakseen. Tällaisilla saarilla he asuvat yhä tänä päivänä. Saaret rakennetaan siten, että järven pohjasta sahataan jääsahaa muistuttavalla sahalla turvekuutioita, jotka kelluvat. Niiden päälle kasataan järviruokoa tasaiseksi matoksi. Kelluville saarille rakennetaan sitten ruokokattoiset majat, joissa ihmiset asuvat. Näin Titicaca-järven asukit aikovat jatkaa ainakin toistaiseksi.

Seuraavana päivänä lensimme sitten Punosta Limaan ja yön nukuttuamme takaisin Eurooppaan monta kokemusta rikkaampina.

Teksti Pekka Sjögren

Kuvat Jukka Leinonen